

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Casey McQuiston

One Last Stop

Copyright © 2021 by Casey McQuiston

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Kejsi Makviston

POSLEDNJA STANICA

Prevela sa engleskog
Jovana Živanović

Stela

Ovo delo je fikcija. Svi likovi, organizacije i događaji opisani u romanu plod su piščeve mašte ili su poslužili isključivo kao inspiracija za razvoj priče.

Za gej zajednice – nekadašnje, sadašnje i buduće.

*I za Li i Esi, čija ljubav
ne može da stane na stranicu s posvetom.*

1

Zalepljeno za kantu u „Popajevoj kuhinji iz Luizijane” na uglu avenija Parksajd i Fletbuš.

TRAŽI SE MLAD CIMER, SAMAC, ZA TROSOBNI STAN IZNAD, 6. SPRAT. 700\$ MESEČNO. NE SME IMATI PREDRASUDE PREMA HOMOSEKSUALCIMA I TRANSEKSUALCIMA. NE SME SE PLAŠITI VATRE I PASA. NE PRIMAMO VAGE, VEĆ IMAMO JEDNU. POZOVITE NIKA.

„Mogu li da te dodirnem?”

To je bilo prvo što je lik s tetovažama rekao kada je Ogast sela na središnji jastuk na oguljenom kožnom kauču – klasični studentski kauč, sveprisutan tokom četiri i po godine njenog pohađanja kolidža. Vrsta kauča na koji se baciš, koji zatrpaš skriptama ili sediš na njemu dok pijuckaš koka-kolu i ne pričaš ni sa kim na žurci. Kvintescencija udobnog kauča iz ranih dvadesetih.

Većina nameštaja bila je ofucana koliko i ovaj kauč, nimalo usklađena i najverovatnije pokupljena sa ulice. Ali kada Dečko s Tetovažama – Niko, na flajeru je pisalo da se zove Niko – sedne naspram nje, on seda u zapanjujuće očuvanu *ims* fotelju.

Ovo je takvo mesto: miks poznatog i ne baš tako poznatog. Malo i pretrpano, sa užasnim nijansama zelene i žute na zidovima. Biljke su visile gotovo sa svih površina i uvijale se oko polica šireći blagi miris zemlje. Okviri prozora ofarbani su u iste usrane boje kao u

Nju Orleansu, ali ovi su napola prekriveni papirima sa crtežima kroz koje se probija popodnevna svetlost, voštana i zamućena.

U uglu se nalazi skulptura Džudi Garland visoka metar i po, sačinjena od delova bicikla i penastih bombona u obliku pilića. Nimalo ne podseća na Džudi Garland, osim znaka na kojem piše: Zdravo, ja sam Džudi Garland.

Niko gleda u Ogast i pruža joj ruku, pomalo je mutan jer ga obavlja para od vrućeg čaja koja se diže iz šolje koju drži u drugoj ruci. Tetovaže mu prekrivaju obe ruke i vrat iznad zakopčane košulje. Glas mu je pomalo promukao, kao da je prehladen, a iz ugla usana visi mu čačkalica.

Okej, Deni Zuko,¹ smiri se.

„Izvini.” Ogast bulji u njega zatečena pitanjem. „Molim?”

„Ne na uvrnut način”, kaže on. Na nadlanici mu je istetovirana tabla za prizivanje duhova. Na zglobovima prstiju reči – pun mesec. Gospode.

„Samo hoću da osetim tvoju energiju. Fizički kontakt ponekad pomaže.”

„Čekaj, ti si...?”

„Medijum, da”, nehajno govori. Kada se nasmeši, čačkalica mu klizi niz bele zube, osmeh mu je širok i razoružavajući. „Ima više izraza za to. Vidovit, nadaren, spiritualan, kako hoćeš.”

Isuse. Pa da. Naravno da soba od 700\$ u Bruklinu mora imati svoju cenu, a cena je Džudi Garland od bombona i ovaj restaurirani Springstin koji će joj verovatno reći da joj je aura okrenuta unatraske.

Ali nema mnogo izbora, a „Popaj” je u prizemlju zgrade. Ogast Lendri ne veruje ljudima, ali veruje u prženu piletinu.

Dopušta Niku da joj dodirne ruku.

„Kul”, kaže ravnodušno, kao da je promolio glavu kroz prozor da proveriti kakvo je vreme napolju. Prisanja dva prsta na zglobove njenih prstiju i zavaljuje se u fotelju. „O, čoveče, okej. To je zanimljivo.”

¹ Deni Zuko je glavni junak u filmu *Briljantin*, koga glumi Džon Travolta. (Prim. prev.)

Ogast trepne. „Šta?”

On vadi čačkalicu iz usta i spušta je na ogroman starinski putni kovčeg koji se nalazi između njih, pored činije sa okruglim, šarenim žvakama. Lice mu je zgrčeno.

„Voliš li ljiljane?” pita je. „Da, kupiću ti ljiljane za useljenje. Da li odgovara četvrtak? Majli treba vremena da iseli svoje stvari, ima mnogo kostiju.”

„Kostiju? Misliš u telu?”

„Ne, žabljih kostiju. Stvarno majušnih. Ne možeš lepo ni da ih uhvatiš. Moraš da koristiš pincetu.” Sigurno je primetio izraz njenog lica. „O, ona je skulptor. To je za umetničko delo. A ti se useljavaš u njenu sobu. Ne brini, okadiću je.”

„Ne brinem se ja zbog žabljih duhova.” Da li bi trebalo da brine zbog žabljih duhova? Možda je ta osoba, ta Majla, ritualni ubica žaba.

„Niko, prestani da pričaš ljudima o žabljim duhovima”, čuje se glas iz hodnika. Lepa crnkinja prijatnog okruglog lica s kilometarskim trepavicama pojavljuje se na pragu sobe, sa zaštitnim naočarima zadenutim u tamne kovrdže. Ružičasta žvaka koju žvaće objašnjava prisustvo činije na kovčegu. Kada vidi Ogast, osmehuje se. „Zdravo, ja sam Majla.”

„Ogast.”

„Našli smo savršenu devojkicu za nas”, kaže Niko. „Voli ljiljane.”

Ogast mrzi kada ljudi poput njega rade takve stvari. Nagađanje. Ona ne voli ljiljane. U glavi otvara čitavu stranicu *Vikipedije*: *lilium candidum*. Visina biljke od šezdeset do sto osamdeset centimetara. Detaljno proučavana s prozora dvosobnog stana njene majke.

Nema šanse da Niko to zna, nikakve šanse. On je poput onih gatarica koje gledaju u dlan pod suncobranima na plaži kod kuće na Trgu Džekson – kad ih vidi, ona zadržava dah i ubrzanim korakom nastavlja svojim putem.

„I to je to?”, pita. „Dobila sam sobu? Nisi mi postavio nijedno pitanje.”

On nagine glavu oslonjenu na ruku. „U koliko sati si rođena?”

„Ne znam?” Prisetivši se oglasa, ona dodaje. „Mislim da sam Devica, ako je to od nekakve pomoći.”

„O, da, definitivno Devica.”

Ona uspeva da zadrži ravnodušan izraz lica. „Da li si ti profesionalni vidovnjak? Ljudi ti plaćaju?”

„Pola radnog vremena”, odgovara Majla umesto njega. Ulazi u sobu, neobično graciozno za nekoga ko u jednoj ruci drži mašinu za zavarivanje, i spušta se na fotelju pored njegove. „A drugu polovinu radnog vremena je izuzetno loš barmen.”

„Nisam toliko loš.”

„Naravno da nisi”, kaže ona i ljubi ga u obraz. Teatralno šapuće Ogast. „Mislio je da je *paloma*² vrsta tumora.”

Dok raspravljaju o Nikovim barmenskim sposobnostima, Ogast uzima žvaku iz činije kako bi testirala teoriju o podu. Kao što je i sumnjala, ona se otkotrlja kroz kuhinju do hodnika.

Pročišćava grlo. „Znači, vi ste...?”

„Zajedno, da”, kaže Majla. „Već četiri godine. Bilo je lepo što je svako imao svoju sobu, ali nijedno od nas baš ne pliva u lovi, pa se ja useljavam u njegovu.”

„A treći cimer je?”

„Ves. Ono je njegova soba, na kraju hodnika”, kaže ona. „On je uglavnom aktivan noću.”

„Ono su njegovi radovi”, Niko pokazuje crteže na prozoru. „On je tatu-umetnik.”

„Okej”, kaže Ogast. „Dakle, stanarina je ukupno 2.800 dolara? Svako po 700?”

„Tačno.”

„U oglasu se spominjala vatra?”

Majla nežno stisne svoju lampu za zavarivanje. „Kontrolisana vatra.”

„I psi?”

„Ves ima psa”, ubacuje se Niko. „Pudlicu po imenu Nudla.”

„Pudla Nudla?”

„On prati Vesov životni ritam. Dakle, noćna utvara.”

² Koktel na bazi tekile. (Prim. prev.)

„Treba li da znam još nešto?”

Majla i Niko razmenjuju poglede.

„Otprilike tri puta dnevno frižider proizvodi zvukove poput kostura koji pokušava da jede krekere, ali prilično smo sigurni da je s njim sve u redu”, govori Niko.

„Jedna od podnih pločica u kuhinji se odlepila, pa je svi šutiramo unaokolo”, dodaje Majla.

„Tip koji živi prekoputa je dreg kvin³ i ponekad vežba svoje nastupe usred noći, pa ako čuješ *Pati la Bel*, to je on.”

„Toploj vodi treba dvadeset minuta da krene, ali može biti i deset ako je lepo zamoliš.”

„Nema duhova u stanu, ali nije baš ni nezaposednut.”

Majla pravi balon od žvake i on puca. „Tako je.”

Ogast guta pljuvačku. „Okej.”

Vaga svoje opcije dok posmatra Nika kome prsti klize u džep Majlinog farbom umazanog kombinezona i pita se šta je video kada je dodirnuo njenu nadlanicu ili šta misli da je video. Šta se pretvara da je video.

Želi li da živi sa ovim parom? Parom čija je jedna polovina lažni vidovnjak koji izgleda kao da je sišao s naslovnice albuma „Arktik Mankisa”, a druga polovina piroman sa gomilom mrtvih žaba u sobi? Ne.

³ Dreg kvin (engl. *drag queen*) je izraz za muškarca koji oblači žensku odeću i imitira žene radi zabave šire publike. Međutim, preciznije rečeno, ove osobe nastupaju u posebnoj, dreg odeći, koja jednostavno ima tradicionalno ženske karakteristike, ali kakvu žene u principu ne nose. Dreg kvin ne moraju biti gej muškarci, niti transrodne osobe. Njihovo preoblačenje je, pre svega, performativnog i zabavljačkog karaktera. Njihova odeća, šminka, perike i ostalo obično prenaplaćavaju ženstvenost i ženske odlike (velike grudi, jarke boje, prenaplaćena šminka). Nastupaju kao pevačice, plesačice ili deo Parada ponosa. Imale su značajnu ulogu u Stounvoljskoj revoluciji, započetoj u ranim jutarnjim satima 28. juna 1969. godine u Njujorku. Stoga su i danas neizostavan deo parada ponosa.

Ali prolećni semestar na Bruklinškom koledžu počinje za nedelju dana i kad počnu predavanja, neće imati vremena da traži stan i posao.

Ispostavilo se da, za devojkicu koja uvek sa sobom nosi nož jer ne sme biti nepripremljena, Ogast baš i nije pažljivo isplanirala svoje preseljenje u Njujork. „Okej.”

„Okej šta?” kaže Majla.

„Okej”, ponavlja Ogast. „Pristajem.”

Zapravo je Ogast već na samom početku pristala na ovaj stan jer je odrasla u jednom sličnom ovom, samo manjem, ružnijem i punom znatno uvrnutijih stvari.

„Baš je lepo!”, kaže njena mama sa druge strane *Fejstajma* na telefonu podignutom na sims prozora.

„To kažeš samo zato što ima drvene podove, a ne onu noćnu moru od tepiha, poput stana u Ajdlvajldu.”

„Nije bio baš toliko loš!”, buni se ona iza kutije pune papira.

Razlabavljene naočare klize joj niz nos i ona ih vraća nazad.

„Pružio nam je devet sjajnih godina. A tepih može da prikrije mnoštvo grehova.”

Ogast koluta očima i gura kutiju preko sobe. Stan u Ajdlvajldu bio je dvosobna usrana rupa pola sata udaljena od Nju Orleansa, nimalo šarmantna rupčaga iz sedamdesetih, negde u predgrađu, kakva nikada ne bi mogla da postoji u gradu.

I sad može da vidi taj tepih u malenim šupljinama između zamki za hodanje načinjenih od gomila starih časopisa i nestabilnih kutija s fasciklama. Bio je nezaboravne nijanse bež boje, baš kao i zidovi – na mestima na kojima nisu bili prekriveni mapama, reklamnim posterima i stranicama iscepanim iz telefonskog imenika, kao i...

Da, ovo mesto nije tako loše.

„Jesi li danas razgovarala sa detektivom Primom?”, pita je Ogast.

Danas je prvi ponedeljak u mesecu, pa već zna odgovor.

„Jesam, nema ništa novo”, odgovara. „Čak više i ne pokušava da se pretvara da će ponovo otvoriti slučaj. Prokleta besramno.”

Ogast gura još jednu kutiju u drugi ugao, u kojem se nalazi radiator koji ispušta toplotu u ledeni januarski vazduh.

Prilazi simsu, pa može bolje da vidi mamu i njenu prosedu smeđu kosu koja joj pada preko lica. Pod njom se kriju okruglo lice i velike iskrene zelene oči poput Ogastinih, a može da vidi i iste koščate ruke koje preturaju po papirima. Njena mama izgleda iscrpljeno. Ona uvek izgleda iscrpljeno.

„Pa”, kaže Ogast, „on je kreten.”

„Jeste kreten”, slaže se njena mama, odlučno klimajući glavom. „Kakvi su ti novi cimeri?”

„Fini. Zapravo, prilično su čudni. Jedan od njih tvrdi da je vidovnjak. Ali ne mislim da su baš serijske ubice.”

Ona mrmlja napola je slušajući. „Seti se pravila. Pravilo broj jedan.”

„Mi protiv svih.”

„A broj dva.”

„Ako će te već ubiti, pobrini se da se njegova DNK nađe pod tvojim noktima.”

„To je moja devojka”, kaže ona. „Slušaj, moram da idem, upravo sam otvorila pošiljku javnih dosijea i trebaće mi ceo vikend da je proučim. Čuvaj se, važi? I pozovi me ujutru.”

Kada prekinu vezu, soba postaje nepodnošljivo tiha.

Da je Ogastin život film, muzika bi bila skup zvukova koji se sastoje od mrmljanja njene mame, kuckanja po njenoj tastaturi ili majčinog gundanja dok pretura po dokumentima. Čak i kada je Ogast prestala da joj pomaže sa slučajem, kada se iselila i o tome uglavnom slušala preko telefona, ostao je konstantno prisutan.

Mnogo toga imaju zajedničkog – prekoračenje dozvoljenog broja knjiga na kartici iz biblioteke, večiti nedostatak muškaraca, ljubav prema ljutim sosovima, enciklopedijsko poznavanje protokola istra-ga nestalih osoba Njuorleanske policije. Ali po čemu su se znatno razlikovale Ogast i njena majka? Suzan Lendri je sakupljala stvari kao da se sprema nuklearni rat, a Ogast namerno gotovo ništa nije imala.

Ima pet kutija. Pet kartonskih kutija u koje je smešten čitav njen dvadesettrogodišnji život. Živi kao da je u bekstvu od jebenog FBI-a. Sasvim normalno.

Gura poslednju kutiju u prazan čošak ne bi li ih malo rasporedila po sobi, da ne budu sve na jednom mestu.

Na dnu njene tašne, ispod novčanika, notesa i rezervne baterije za telefon, nalazi se džepni nožić. Drška mu je u obliku ribe, na njoj je izbledela ružičasta nalepnica u obliku srca koju je tu zalepila kada je imala sedam godina – otprilike tada je naučila i da ga koristi. Pošto je isekla selotejp na kutijama, počinje uredno da raspoređuje svoje stvari po sobi.

Kod radijatora: dva para čizama, tri para sokni. Šest majica, dva džempera, troje farmerki, dve suknje. Jedan par belih *vans* patika – one su luksuz, nagrada kojom se počastila prošle godine u vihoru adrenalina i mocarela štapića iz „Eplbija”, gde je svojoj majci rekla da je biseksualna.

Kod zida s pukotinom po sredini spušta jedinu opipljivu knjigu koju poseduje – vintidž krimić – pored stotina knjiga koje ima na tabletu. Možda i hiljada. Nije sigurna. Uznemirava je pomisao da poseduje toliko bilo čega.

U uglu koji miriše na žalfiju i možda, blago, na stotine žaba koje su, sigurna je, umrle prirodnom smrću, nalazi se jedna uramljena fotografija stare perionice iz ulice Šartr, jedan *bik* upaljač i sveća koja ide uz njega. Sklapa nožić i spušta ga.

Protresa svoj dušek na naduvavanje kada čuje da neko odvaja ulazna vrata od rama, za čim usledi nekakvo bučno kretanje kao da je neko zavitlao ogromnog dlakavog pauka niz hodnik. To nešto udara u zid, a onda to nešto što se jedino može opisati kao garavi vilenjak iz crtanog filma uleće u Ogastinu sobu.

„Nudlo!”, viče Niko, i eto i njega u do vratku. U ruci mu visi povodac, a na koščatom licu je izraz izvinjenja.

„Zar nisi rekao da je on noćna utvara?”, pita ga Ogast.

Nudla njuška njene čarape, repićem neumorno maše, a onda shvata da je nova osoba u sobi i baca se na nju.

„Jeste”, trepće Niko. „Mislim, donekle. Ponekad mi ga bude žao, pa ga povedem sa sobom na posao preko dana. Verovatno nismo spomenuli njegovu...” Nudline šape su na Ogastinim ramenima dok pokušava da joj ugura jezik u usta. „Ličnost.”

Pored Nika se pojavljuje Majla sa skejtbordom ispod miške.

„O, upoznala si Nudlu!”

„O, da”, odgovara Ogast. „Intimno.”

„Treba li ti pomoć sa ostatkom stvari?”

Ona trepne. „To je to.”

„To je to?”, progovara Majla. „To je sve?”

„Da.”

„Ti nemaš...” Majla je čudno gleda, kao da je upravo shvatila da zapravo ništa nije znala o Ogast kada se složila da njihovo i Ogastino povrće stoje jedno pored drugog u frižideru. Ogast često sama sebe tako gleda u ogledalu. „Ti nemaš nameštaj.”

„Naginjem minimalizmu”, kaže joj Ogast. Ako bi htela, mogla bi i ovih pet kutija da svede na četiri. Možda bi time mogla da se zanima preko vikenda.

„Volela bih da sam kao ti. Niko će početi da mi izbacuje stvari kroz prozor dok spavam.” Majla se osmehuje, pošto je ustanovila da Ogast ipak nije u programu zaštite svedoka. „Kako god, idemo na palačinke na večeru. Hoćeš li s nama?”

Ogast bi pre dopustila Niku da je izbaci kroz prozor nego da deli grickalice s ljudima koje jedva poznaje.

„Baš i ne mogu da priuštim sebi da jedem napolju”, govori. „Još nisam našla posao.”

„Kpiram. Neka to onda bude večera dobrodošlice”, kaže Majla.

„To je tako velikodušno”, mrmlija Ogast. Negde u Ogastinom mozgu pali se lampica upozorenja. Njen mentalni vodič za sklapanje prijateljstava sastoji se od pamfleta na kojem preko dve strane piše NEMOJ.

„Palačinke u Bilijevoj kući palačinki”, nastavlja Majla. „U Fletbušu je to institucija.”

„Otvorena je 1976”, dodaje Niko.

Ogast podiže obrvu. „Za četrdeset četiri godine niko nije pozeleo da joj promeni ime?”

„Ime je deo njenog šarma”, objašnjava Majla. „To je nekako naše mesto. Ti si s juga, jel’ tako? Dopašće ti se. Sasvim je nepretenciozno.”

Njih troje stoje i gledaju se. Izazov palačinki i rezultat – nerešeno.

Ogast želi da ostane u bezbednosti svoje bedne sobe sa utešnom *pop tart*⁴ večerom i tihom primirju sa svojim mozgom. Ali onda pogleda Nika i shvata da je, čak i ako je glumio kada ju je dodirnuo, ipak nešto video u njoj.

A to je više nego što je bilo ko odavno učinio za nju.

„Okej”, izgovara ona i ustaje, a Majlino lice obasjava osmeh blistav poput zvezdanog sazvežđa.

Deset minuta kasnije, Ogast je ušuškana u uglu separea u mestu pod imenom „Palačinke u Bilijevoj kući palačinki”, gde se čini da svaki konobar poznaje Nika i Majlu. Poslužuje ih čovek s bradom, širokim osmehom i izbledelom karticom na kojoj piše Vinfild, prikacenom na njegovoj crvenoj majici s logom „Bilijevih palačinki”. Čak i ne pita Nika ili Majlu šta žele – odmah ispred njih spušta šolju s kafom i čašu sa ružičastom limunadom.

Shvatila je na šta su mislili kada su rekli da je Bilijeva palačinkarnica legenda u kraju. Posедуje duh Njujorka, poput slike Edvarda Hopera ili restorana brze hrane u *Sajnfeldu*,⁵ ali znatno živi. Lokal je na uglu, veliki prozori okrenuti su prema ulici sa obe strane, oljuštteni plastični stolovi i crvena sedišta od veštačke kože. Duž jednog zida je šank sa starim fotografijama i naslovnicama s Metsima od poda do plafona.

„I tako, Ves ih je dobio od oca”, objašnjava Majla kako je komplet *imsovih* kožnih fotelja završio u njihovom stanu. „Poklon za dobrog sina koji je ispunio roditeljska očekivanja i upisao arhitekturu na Pratu.”

⁴ *Pop tarts* je keks punjen kremom, preliven fondanom i posut šarenim šećernim mrvicama. (Prim. prev.)

⁵ Američki sitkom komičara Džerija Sajnfelda. (Prim. prev.)

„Zar on nije tatu-majstor?”

„Jeste”, ubacuje se Niko. „Odustao je posle jednog semestra. Pomalo je odlepio.”

„Četrnaest sati je sedeo na požarnim stepenicama u gaćama i morali su da pozovu vatrogasce”, dodaje Majla.

„Zbog požara”, objašnjava Niko.

„Isuse”, Ogast je zaprepašćena. „A kako ste se svi vi upoznali?”

Majla povlači jedan od Nikovih rukava i pojavljuje se Devica Marija u neuobičajenom seksi izdanju. „On je zaslužan za to. Upola cene jer je tada još bio šegrt.”

„Čoveče.” Ogastini prsti šaraju po lepljivom jelovniku, žarko želi da sve to zapiše. Njen ne naročito dražestan instinkt kada upoznaje nove ljude jeste da hvata beleške u svom notesu. „Od arhitekture do tetovaža. Kakav skok.”

„Jedno vreme se između ta dva bavio dekorisanjem torti, možeš li da zamisliš?”, govori Majla. „Ponekad kad je baš dobro raspoložen, kad dođeš kući sve miriše na vanilu, a u kuhinji zatekneš tuce pre-
livenih mafina.”

„Taj mali čudak je pun iznenađenja”, primećuje Niko.

Majla se smeje i ponovo se okreće prema Ogast. „Šta je tebe dovelo u Njujork?”

Ogast mrzi to pitanje. Preširoko je. Šta bi moglo da natera nekoga poput nje, devojke iz predgrađa sa čitavim bazenom dugova za studentske kredite i socijalnim veštinama jednog krompira, da se preseli u Njujork, bez prijatelja i plana?

Istina je da vam je, kada ste ceo život sami, ideja o preseljenju u mesto koje je dovoljno veliko da se izgubite u njemu, gde biti sam deluje kao stvar izbora, izuzetno privlačna.

„Uvek sam želela da probam”, govori Ogast umesto istine. „Njujork je, šta znam. Pokušala sam da živim u raznim gradovima. Po-
hađala sam Univerzitet u Nju Orleansu, pa Univerzitet u Memfis, i svi ti gradovi su mi delovali nekako skućeno, rekla bih. Želela sam nešto veće. Pa sam se prebacila na Bruklinški koledž.”

Niko pijucka kafu i prodorno je gleda. Smatra ga bezopasnim, ali ne dopada joj se kad je tako posmatra – kao da štošta zna.

„Nisu bili dovoljan izazov”, kaže on. Još jedna pažljiva opservacija. „Htela si veću zagonetku.”

Ogast prekršta ruke. „To nije sasvim netačno.”

Pojavljuje se Vinfield s njihovom hranom i Majla ga pita: „Hej, gde je Marti? On je uvek u ovoj smeni.”

„Dao je otkaz”, odgovara Vinfield dok spušta bočicu s prelivom na sto.

„Nije valjda.”

„Vratio se u Nebrasku.”

„Bedak.”

„Da.”

„To znači”, govori Majla, nagnuvši se preko svog tanjira, „da vam treba radnik.”

„Da, što? Znaš nekog?”

„Jesi li upoznao Ogast?”, ona dramatično pokazuje prema Ogast kao da je igla na točku sreće.

Vinfield usmerava pažnju na Ogast i ona se ukoči, pustivši da ljuti sos iz bočice u njenoj ruci besomučno teče po hešbraunsu.⁶

„Jesi li nekad radila kao konobarica?”

„Ja...”

„Ceo život”, prekida je Majla. „Rodila se s keceljom.”

Vinfield sumnjičavo žmirka prema Ogast.

„Moraćeš da se prijaviš. Sve zavisi od Lusi.”

Bradom pokazuje prema baru gde ozbiljna bela mlada žena neprirodno crvene kose i sa debelim slojem ajlajnera gleda u kasu. Ako Ogast treba nju da prevari, veće su šanse da joj zarije veštačke nokte u facu nego da je zaposli.

„Lusi voli mene”, kaže Majla.

⁶ Hešbrauns (engl. *hashbrowns*), jelo veoma popularno u Britaniji i SAD, posebno za doručak. Reč je o sitno seckanom krompiru prženom dok ne porumeni, sa začинима i eventualnim dodacima, tako da izgleda kao smeđi omlet. (Prim. prev.)

„Baš te i ne voli.”

„Voli me koliko voli i druge.”

„Našla si u kojoj ćeš crkvi da se moliš.”

„Reci joj da ja jemčim za Ogast.”

„Zapravo, ja...” pokušava Ogast, ali Majla je gazi ispod stola. Nosi vojničke čizme, pa teško da može da je promaši.

Stvar je u tome što Ogast počinje da uviđa da ovo baš i nije običan restoran brze hrane. Ima nečeg toplog, primamljivog, svetlog i blistavog što obavija te separee i konobare koji zuje od stola do stola. Momak zadužen za čišćenje stolova prolazi s hrpom posuđa i šolja se sruši sa gomile. Vinfield pruža ruku iza sebe i, ne okrenuvši se, hvata je u vazduhu.

Ovo mesto poseduje izvesnu čaroliju.

A Ogast se ne razume u magiju.

„Hajde, Vin”, govori Majla dok Vinfield glatko vraća šolju na gomilu. „Mi dolazimo svakog četvrtka uveče već koliko dugo? Tri godine? Ne bih ti dovela nekoga ko nije dorastao zadatku.”

On koluta očima, ali se smeši. „Dobro, neka se prijavi.”

„Nikada u životu nisam konobarisala”, govori Ogast dok hodaju prema stanu.

„Bićeš dobro”, kaže joj Majla. „Niko, reci joj da će sve biti u redu.”

„Vidovnjaci nisu automati koji samo izbacuju odgovore po porudžbini za svaku sitnicu.”

„Ali prošle nedelje kad sam ja htela tajlandsku hranu, ti si rekao da imaš osećaj da će nam bosiljak doneti *lošu energiju*.”

Ogast sluša njihove glasove i korake tri para stopala na trotoaru. Na grad se spušta veče i boji ga u smeđe-narandžastu boju, sličnu večerima u Nju Orleansu, dovoljno poznatu da pomisli da možda ona i ima neke izgleda.

Na vrhu stepeništa Majla otključava vrata i oni odbacuju cipele na jednu gomilu.

Niko pokazuje ka kuhinjskoj sudoperi i govori: „Dobro došla u svoj novi dom.”

I Ogast pored sudopere ugleda buket svežih ljiljana u tegli.

Dom.

Dobro. Ovo je *njihov* dom, ne njen. Na frižideru se nalaze njihove fotografije iz detinjstva, miris farbe, lavande i gareži prožima izlizane tepihe, imaju tradiciju odlaska na palačinke na večeru, sve je to stvarano godinama – mnogo pre nego što je Ogast uopšte stigla u Njujork. Ali lepo je posmatrati. Uživati u utešnom, uređenom životu sa druge strane sobe.

Ogast je živela u desetak soba, a nije uspela da pretvori taj prostor u svoj dom, nije umela da ga prožme svojom ličnošću kao Niko ili Majla, pa čak i Ves sa svojim crtežima na prozorima.

Zaista, ona u ovom trenutku nema predstavu kako bi to uopšte izvela. Već dvadeset tri godine dodiruje raznorazne cigle, nijednom nije osetila da negde pripada.

Zato je glupo i pomisliti, ali možda bi to moglo ovde da se dogodi.

Možda novi koledž. Možda novi posao. Možda mesto kojem bi želela da pripada.

Možda i osoba, pretpostavlja. Ne može ni da zamisli ko bi to bio.

Ogast miriše na palačinke.

Ne može da se otarasi tog mirisa, koliko god se tuširala, koliko god novčića ubacivala u mašine u perionici. Tek nedelju dana radi kod Bilija, a masni hešbraunsi povezali su se s njom na molekularnom nivou.

Sigurno se neće rešiti tog mirisa ni danas, ne nakon noćne smene s jedva dovoljno vremena da se odvuče uz stepenice, obuče čistu košulju, upaše je u suknju i ponovo se sjuri niz stepenice. Ona je hodajući san snova za naduvane budale i vozače šlepera u tri ujutru, pokretna kombinacija palačinki i kobasica čiji se miris raspršuje na vetru. Barem je uspela da kupi džinovsku kafu.

Prvi dan predavanja. Prvi dan na novom koledžu. Prvi dan na novom kursu.

Nije engleski (njen prvi kurs) ni istorija (njen drugi kurs).

Slično je psihologiji (njen treći kurs), ali u suštini isto je kao i sve u prethodne četiri i po godine, još jedno „možda je baš ovo” jer je nekako uspjela da skrpi sve studentske stipendije i kredite, pošto nije sigurna šta da radi ako ne živi od jednog do drugog indeksa do kraja svog života.

Sociologija je.

Jutarnja predavanja ponedjeljkom počinju u pola devet i već je zapamtila trasu. Niz ulicu do stanice Parksajd Avenija, Q linijom do Koni ajlanda, pa na Aveniju H, i još dva bloka pešice. U glavi ima vozne redove vožnji.

Beznadežna je s ljudima, ali primoraće ovaj grad da joj postane proketo dobar prijatelj.

Ogast je toliko usredsređena na mape metroa koje se razvijaju u njenoj glavi da ne primećuje komad leda.

Štikla na čizmi joj sklizne i ona sleće na tlo – prvo kolenima, širom raširenih nogu, jednom rukom hvatajući beton, a drugom stisnuvši kafu uz grudi. Poklopac otpada, a kafa joj eksplodira po majici.

„Isuse na jebenom biciklu”, psuje dok joj se sadržaj ranca rasipa po trotoaru. Bespomoćno posmatra kako žena u zimskoj jakni nenamerno šutne njen telefon u blato.

I dobro. Ogast ne plače.

Nije plakala ni kad je napustila Bel Časej, ili Nju Orleans, ili Memfis. Ne plače ni kada se svađa s mamom, ne plače ni kada joj ona nedostaje, a ne plače ni kada joj ona nimalo ne nedostaje. Ni jednom nije plakala otkako je stigla u Njujork. Ali ide joj krv i polivena je vrućom kafom, i nije spavala dva dana, i ne može da se seti nijedne osobe u radijusu od hiljadu milja koju imalo boli kurac za nju, i grlo počinje da je grebe, zbog čega joj kroz glavu proleće misao – bože, molim te, ne pred svim ovim ljudima.

Mogla bi da izbegne sve to. Da se odvuče na šesti sprat, sklopča na bračnom vazdušnom dušek, pokuša sutra ponovo. Mogla bi to da uradi. Ali nije prešla pola zemlje da bi dopustila da joj odrano

koleno i kafom natopljeni brushalter jebu majku. Kako bi rekla nje-
na mama, ne budi glupa mala kučkica.

I zato guta suze. Skuplja svoje stvari. Proverava nove pukotine na
telefonu. Stavlja torbu na rame. Obavija kaput oko sebe.

Uhvatiće taj glupi voz.

Stanica Parksajd avenija je iznad zemlje – veliki crveni stubovi,
mozaik-pločice, bršljan koji se penje uz zadnje zidove zgrada od ci-
gle koje bacaju senku na šine, i Ogast posle četvrtog pokušaja uspe-
va da prođe kroz krstasti prolaz. Pronalazi svoju platformu upravo
kada Q nailazi i uspeva da se ugura u vagon sa milosrdno slobodnih
nekoliko sedišta. Spušta se na jedno.

Narednih deset minuta tačno zna gde se nalazi i gde ide. Sve što
treba da uradi jeste da dopusti sebi da tamo stigne.

Izdiše lagano. Udiše duboko kroz nos.

Gospode, kako smrdi u ovom vozu.

Neće plakati – neće plakati – ali tada neka senka zakloni fluore-
scentno svetlo, statička toplota joj ukazuje da neko stoji iznad nje,
zagrađuje je svojim telom i pažnjom.

Samo joj još treba da je maltretira neki manijak.

Možda je, ako se rasplače, ostavi na miru. Prstima steže džepni
nožić u džepu kaputa.

Podiže pogled očekujući da ugleda ofucanog muškarca dugih
nogu u poderanim farmerkama, ali umesto toga... Umesto toga.

Duge noge pripadaju devojci.

Ogastinih je godina, možda starija, fantastične jagodice i oblik
vilice, zlatnosmeđa koža. Crna kosa joj je kratka i razbarušena, ali
sklonjena sa čela, i ona podiže obrvu prema Ogast. U pocepane
farmerke je uvučena bela majica, a preko ramena joj je prebačena
neprevaziđena crna kožna jakna koja joj stoji kao da je rođena u
njoj. O toj pojavi bi Ogast pričala prijateljima uz piće, kad bi imala
prijatelje.

„Fuj”, kaže ona pokazujući na Ogastinu košulju, na mesto gde se
kafa lepo upila i fleka velikodušno raširila, što je još jedan razlog više
što Ogast ne želi da ta devojka bulji u njene cice.

Najprivlačnija devojka koju je Ogast ikada videla bacila je jedan pogled na nju i rekla: „Fuj”.

Pre nego što uspe išta da kaže, devojka skida ranac s leđa i Ogast tupavo pilji u nju dok izvlači crvenu ešarpu, pri čemu joj ispadaju paketić žvaka i slušalice u retro fazonu.

Ogast ne može da veruje da je ikako mogla pomisliti da je manekna u bajkerskoj jakni metro-perverznjak. Ne može da veruje da je ovaj visoki, muškobanjasti metro-anđeo primetio kako ona cmi-zdri u svoje kafom zalivene sise.

„Evo”, kaže devojka i pruža joj ešarpu. „Deluješ kao da si krenula na neko važno mesto, pa...” Ležerno pokazuje ka Ogastinom dekol-teu. „Možeš je zadržati.”

Ogast trepćući pilji u nju koja stoji tu kao gitarista nekog ženskog pank-rok benda po imenu *Vreme je da Ogast dobije aneurizmu*.

„O, bože, pa ne mogu uzeti tvoju ešarpu.”

Devojka sleže ramenima. „Nabaviću drugu.”

„Ali hladno je.”

„Da”, govori ona, a izraz lica joj postaje nedokučiv, na obrazu joj se usled iskrivljenog smeška pojavljuje jamica. Ogast bi rado umrla u toj jamici. „Ali ja ionako ne izlazim često napolje.”

Ogast sad već upadljivo bulji u nju.

„Vidi”, nastavlja anđeo iz metroa, „možeš je uzeti, a mogu je i ostaviti na sedištu pored tebe, pa će je ekosistem metroa zauvek progutati.”

Oči joj blistaju, nasmejjane su i tople – one večno tople čokoladnosmeđe boje, i Ogast samo može da postupi kako joj je ta devojka predložila.

Ešarpa je meka, a kada je vrhovi njenih prstiju dodirnu, Ogast oseti statički elektricitet. Trzne se, a devojka se nasmeje.

„Da li ti je neko nekad rekao da mirišeš na palačinke?”

Voz ulazi u tunel, zaljula se na tračnicama i devojka ispusti meki „fiju” zvuk dok se hvata za šipku iznad Ogastine glave. Poslednje što Ogast vidi pre nego što se ugase fluorescentna svetla jeste ivica

njene brade i komadić kože na stomaku gde joj se majica izvukla iz farmerki.

Mrak traje svega sekundu ili dve, ali kada se svetla opet upale, devojke nigde nema.